

3. møde.

Tirsdag den 10. oktober kl. 13.30.

Formanden: Lørdag den 7. oktober afgik fhv. statsminister Erik Eriksen ved døden knap 70 år gammel efter få dage forinden at være indlagt på Esbjerg centralsygehus på grund af et hjertetilfælde.

På alle os, som har kendt Erik Eriksen fra hans mangeårige indflydelsesrige virksomhed i det politiske liv, må dette dødsfald gøre det dybeste indtryk.

Erik Eriksen var gårdejersøn, født i Brangstrup ved Ringe. Han blev uddannet ved landbruget og ved højskoleophold. Han begyndte sin politiske løbebane i venstres ungdom og indvalgte i 1935 som repræsentant for Vardekredsen i folketinget, hvor han hurtigt gjorde sig stærkt gældende. Han blev minister for landbrug og fiskeri 1945 i samlingsministeriet Buhl og derefter i ministeriet Knud Kristensen fra 1945 til 1947. Fra 1950 til 1953 var han statsminister i VK-regeringen. Han var folketingsgruppens formand til 1965 og medlem af folketinget til 1968.

Erik Eriksen tilhørte en generation, som rummede en række af denne tids store politiske skikkelser. Selv kom han i kraft af sin store politiske indsigt, sin forhandlingsevne og målbevidsthed til at indtage en central position i dansk politik.

Erik Eriksens største politiske indsats var uden tvivl det arbejde, han som statsminister udførte i forbindelse med gennemførelsen af grundloven af 1953, en vanskelig opgave, ved hvis løsning hans naturlige evner som en målbevidst, men smidig forhandlingsleder kunne udfolde sig. Vedtagelsen af grundloven af 1953, hvorved en række betydningsfulde forfatningsmæssige ændringer gennemførtes — indførelsen af kvindelig arveret til tronen, afskaffelse af

landstinget og indførelse af adgang til folkeafstemning — har sikret Erik Eriksen en plads i Danmarks historie.

Erik Eriksen var levende interesseret i nordisk samarbejde. Også i dette arbejde blev han en fremtrædende skikkelse. Hans helhjertede og realistiske indsats på dette område har skabt ham et smukt minde i hele Norden. Samtidig gik han varmt ind for Danmarks tilslutning til et nærmere europæisk samarbejde, idet han fandt det naturligt og værdifuldt, at Danmark ydede sin indsats i begge disse former for internationalt samarbejde.

Erik Eriksen var en glimrende taler og debattør. Hans fremtræden var præget af lune og charme. Han havde en særlig sans for at se de politiske problemer i et videre perspektiv end de fleste og til at forudse, i hvilken retning udviklingen ville gå. Hvor det var muligt, søgte han at anlægge og fastholde en langsigtet linje til fremme af sine politiske mål, hvad enten disse angik samfundets eller hans partis fremtid.

Erik Eriksen vil blive mindet som en fremtrædende personlighed, som med kløgt og trofasthed kæmpede for de ideer, han fandt rigtige, og som han i vid udstrækning havde den lykke at realisere.

Med Erik Eriksen er en af de betydeligste politikere i vort lands nyere historie gået bort.

(Medlemmerne påhørte stående formandens mindeord).

Fra statsministeren har jeg modtaget følgende skrivelse:

„Statsministeriet. København, den 10. oktober 1972.

Den 5. oktober 1972 har Hendes Majestæt Dronningen udnævnt folketingsmand Anker Jørgensen til statsminister og meddelt statsminister Jens Otto Krag afsked fra stillingen som statsminister samt bestemt, at udenrigsminister K. B. Andersen, finansminister Henry Grünbaum, økonomi- og bud-